

Naprej velja
za Ljubljano:
za vse leto 6 gl. — kr. a. v.
za pol leta 3 " 20 " " "
za čet. " 1 " 75 " " "

po pošti:
za vse leto 7 gl. — kr. a. v.
za pol leta 3 " 60 " " "
za čet. " 2 " 5 " " "

Rokopisi se ne vračujejo.

NAPREJ.

Oznaniła.
Za navadno dvestopno
vrsto se plačijo
5 kr., ktera se enkrat,
8 " " " dvakrat,
10 " " " trikrat
natisne, večje črke pla-
čujejo po prostoru.
Za vsak tisk mora biti
kolek (štampelj) za 30 kr.
Vredništvo je na starem
trgu hišna št. 15.

Dopisi naj se blagovoljno frankirajo.

Št. 57.

Ta list izhaja vsak vtorek in petek.

Tečaj I.

Cestni zakon.

Obetali smo sicer bralcem, da jim o svojem času prinesemo ves cestni zakon, kar je pa čisto nepotrebno zdaj, ko pride zopet na vrsto v prihodnjem deželni zboru, ker ga ni potrdilo Nj. veličanstvo; ali vendar naj popišemo vse razgovore deželnega zbora o teh dveh paragrafi, zaradi katerih cestni zakon ni potrjen. — Poslanec Mulley, poročevalec o tej stvari, opomnil je bil: v §. 22. si je odbor dovolil bistveno premembo. Po vladnem načrtu ima sama deželna uprava (landesstelle) oblast, da razpusti cestni odbor in osnuje drugo volitev, če tudi ne pové, zakaj bi to bilo potrebno. Odbor je menil, da mora misliti, da to je sézanje v samozakonno (avtonomno) vedénje deželnega in cestnega odbora, in zato je zadnji oddelek premenil tako, da se ne more cestni odbor razpustiti brez dogovora z deželnim odborom. Tudi je odbor odločil, ko bi se zgodilo kaj takega, naj se uže v 14 dnevih napravi nova volitev, da bi ne bilo daljšega odloga, po katerem bi si na škodi bila skrb za ceste. Med pritožbe je dalje v ta oddelek tudi po imeni vzeto plačevanje cestnih računov, in sicer zboga lepega reda, naj bi namreč ne težili nedogotovljeni računi tacihi stvari, s kterimi se družijo stroški. Odbor se je torej prijel teh le besed. (Bere §. 22.) Prvosednik: ali je kaj opomniti zaradi §. 22.? Na to se oba kmalo vzdigneta cesarski namestnik baron pl. Schloissnigg in poslanec pl. Strahl. Ces. namestnik baron pl. Schloissnigg: prosim, jaz bodem poznejše govoril. — Poslanec pl. Strahl: menim, da bi se morala ohraniti pravica tudi deželnemu odboru, ne samo deželni upravi, ko bi se v najhujših okolišnih razpustil cestni odbor; kajti deželnemu odboru je gotovo dosti do tega, posebno pri deželnih cestah, da skrbi in čuje, da odbor spodobno ustreza sklepom in po okolišnih tudi móči deželnega odbora. Po družem oddelku tega paragrafa, kakoršen je tu, kaže, da ima pravico le deželna uprava, pač po dogovoru z deželnim odborom, iz važnih vzrokov razpustiti cestni odbor. Ali mislim, da bi se utegnil tudi deželnemu odboru ohraniti enak ozir, in svetoval bi torej, naj se drugi oddelek premeni tako-le: kadar so važni vzroki, imata deželna uprava in deželni odbor, ako se med seboj v mislih zedinita, pravico, da razpustita cestni odbor. — Ces. namestnik baron pl. Schloissnigg: Ta paragraf je bil v vladnem načrtu ves drugačen, kakor je uže opomnil gosp. odborov poročevalec. Rečeno je bilo namreč, da smé deželna uprava, če se jej zdi potrebno, razpustiti odbor in osnovati drugo volitev. Tu ni bilo nič govorjenja, da bi se pri tem kaj vdeležil deželni odbor. Zdaj pa moram opomniti, da ima vlada neovržno pravico, da razpušča ustanovljena društva, odborske zastopnike in opravilske odbore. Tudi v redu raznih srenj, kakor so po-

stavljene druga nad drugo, po sedanjih ustavnih naredbah nikoli ni prihranjena pravica, da bi viša družba smela nižo razpustiti. Srenjskega odbora ne more razpustiti deželni zbor, in po tistih deželah, koder je obveljal okrajni zástop, tudi okrajni zástop ne, ampak sama vlada.

(Dalje prih.)

Dopisi.

Rob pri Turjaku. + Un dan je bil popal stekel pes v Robu pri Žabarji kravo in junca, ki so oboje ubili. Krava je bila potem tako obdivjala, da je bodla ne védi kaj, grizla gnoj, rikala skoraj kakor osel, in lajala kakor pes. Velika sreča je bila, da ta pes ni ugriznil deklice, ki ga je za verige strani vlekla, ko je skozi lino skočil v hlev, in z glave snel si zavratnik tačas, ko je bil na govedi planil in potem hitro pobegnil v Turjak, kjer so ga usmrtili. Pravijo, da je tega psa bil 8 dni poprej ugriznil stekel pišček, ki so ga tudi ubili v Kališčah. Šest tednev je tega, kar je bil v Račini četvero otrok oklal drug pes, ki so potem našli mrtvega. Otrokom zdaj več ni poznati sicer nič bolezni; ali ne vé se, ali so čisto iz nevarnosti ali ne? Pazite in varujte se, ako bi se kje utegnilo kaj prikazati; naglo pokličite zdravnika, da vas ne zadene huda nesreča!

V Knežaku 15. julija. —X—. Goveja kuga je skoraj vsa potihnila, ali med ovčami hudo razsaja bolezen. Pravijo, da je poginilo v gozdu pod Snežnikom v dvéh dnevih 120 ovac, in da se je pripetila dvema gospodarjema velika nesreča. — Še zmirom imamo tukaj više 80 vojakov, ki skrbno pazijo, da se ne širi bolezen. Te dni so prišli kmeta, ki se je predrznil gozdariti po stranskem prepovedanem poti. Vstavili so mu voliča, ki ne smeta 10 dni ne naprej, ne nazaj. To je uže prav, če ravno je kmeta huda zadela! — Svitli naš cesar so neki ukazali, da bode železnica med sv. Petrom in Reko dodeljana do leta 1865; tedaj je bilo te dni dokaj zemljemercev tukaj, ki so svet vnovič pregledovali. Cesta med Volosko in Jelšanem bode pa gotova v treh mesecih. — Neki logarji so jeli streljati na naše kmete, ljudje pa vendar niso ne je-rebice, ne zajci! — Bog nam daj dočakati kaj boljšega! —

Važnejše dogodbe.

Ljubljana. Radoslavska srenja na Štajerskem je za častnega srenjčana izvolila tudi dr. Tomana.

— C. k. deželno glavno poveljstvo menda ne pride v Ljubljano.

Istra. Srenja Galignana je izvolila našega domorodca dr. Šrota za častnega uda.

Dunaj. Državni zbor bi se zopet utegnil odložiti za več mesecev. — 10. dan t. m. je minilo tistih 14 dni, v katerih bi se imeli češki poslanci odgovoriti, zakaj niso prišli v zbor; toda nič se niso odgovorili; jim bode vzeto poslanstvo.

— Nj. veličanstvo naš presvitli cesar ne pojde letos ne na Laško ne v Dalmacijo, ker važne in resnobne zadeve in skrbi tega ne pripusté.

— Baron Tinti je interpeliral ministra Rechberga v državnem zboru zavoljo mej, ktere Rusi prestopavajo.

— Zeblićević je prosil, naj se Langievich oprostí in se mu privolji, da se v Švajco podá.

— Še do 1800 je v našem cesarstvu taci uradnikov, kteri nimajo trdne službe; iz početka jih je bilo 4000.

— 25. dan maja Nj. veličanstvo ni potrdilo zakona o cestah, narejenega v kranjskem deželnem zboru, in sicer ne zaradi §§. 22. in 23.

— Dunajsko pismo se loči od angleškega in francoskega samo v tem, da pravi, kdaj bode shod o poljskih zadevah, ako se ruskej vladi to zdi pripravno.

— Dokler ne odgovori ruska vlada pismom zapadnih držav, menda še ni gotovo, da bi se kje sešla Nj. veličanstvo naš cesar in pruski kralj.

Moravska. V Velehrad je prišlo 11. dan t. m. više 60.000 ljudi, ki so prenočevali pod milim nebom; celi teden pa štejejo, da jih je prišlo više 500.000.

Ruska. Pišejo, da so poslali tistih 6 nasvetov zapadnih držav Vielopolskemu, da pové, kaj se zdi njemu, in da je rekel Vielopolski, naj se potrdijo.

— V kališki gubernii so se 7. dan t. m. blizu Novivasi hudo topli. Ravno tako tudi pri Zapockiniji. — Na Volinskem stoji krog Dubna mnogo Poljakov. Muraviev je ukazal, da morajo grajski toliko novcev plačati, kolikor so jih razbojniki vzeli.

Poljska. Glavni namestnik Muraviev je 28. dan junija meseca ukazal načelnikom po gubernijah v Vilni, Grodnem in Minsku, naj precej denó v prepoved imetek tistih zemljakov, kteri vpornikom dajo živež, ali ki uradom ne ovadijo, ki vedó, kje so vporne trume; konji, oves in vozovi taci ljudi naj se pa dadé ruskej vojski, in zemljaki sami naj se postavijo pred vojno sodbo.

— Po vseh cerkvah se je bral odpor (protest), da je Felinski ujet; njegov nastopnik Rzevuski ni hotel vzeti te službe. Po Poljskem je ukazano cerkveno žalovanje; zvonovi se več ne glasijo.

Angleška. Vlada v rusko-poljskej reči svetuje: 1) naj obvelja tistih 6 reči, ktere zahtevajo zapadne države; 2) naj ruski car oznani, da ima za zdaj boj nehati; 3) naj se o tem boji pogovori tistih osem držav, ki so podpisale dunajsko pogodbo.

— V Ameriki in na Angleškem je do zdaj uže podpisanih 1.500.000 dolarjev za telegraf po morji iz Evrope v Ameriko, in delo se ima precej začeti.

Prusko. „Presse“ pripoveduje, da je pruski vojni minister pl. Roon rekel v necem govoru: na Pruskem mora biti kralj gospod v deželi, on (minister) pa more le svetovati; sam kralj odloča vse državlanske zadeve, on pa (minister) je samo, kakor naddesetnik (feldwebel) v kompanii, kterej ukazuje stotnik, in ta stotnik je kralj. Zapovedovati more samo stotnik; ali naddesetnik, ki je zvest kompanii in stotniku, sme časi tudi kaj pregovoriti v pokorščini in udanosti. — Taka je ustavna država po mislih pl. Roona.

Beseda

na čast dvajsetletnega truda g. dr. Janeza Bleiweisa, vrednika „Novicam.“

Ker je to pismo vsacemu Slovencu važno z več pogledov, zato smo ga preložili svojim bralcem tudi na slovenski jezik.

Visoko čestita družba! Senectus ipsa est morbus. *) To, in pa čedalje krajši dan, od ktereга mi ostajejo samo nerabni odrezki, da ž njimi po svojem gospodarim, če tudi molčim o družem neogibnem nadlegovanji, naj me izgovarja, da moram tako pozno izrekati predolžno zahvalo za čestilno pismo vaše družbe in za priloženo darilo zanimljivega dela gospoda dr. Bleiweisa. Iz srca srečo voščim družbi zaradi vspeha njenega časopisa, ki je presegel celó njeno upanje. Zato se pa vredništvo še veselejše z največim pridom lahko pečá s početjem, ktereга se je tako nadopolno lotilo; kadar se privadijo bralci, potlej jim bode ta časnik tako potreben, da ne bodo mogli prebivati brez njega. Kar se mene tiče, za zdaj pač ne morem dajati sestavkov; ali vendar sem si prihranil to, da morda pozneje tudi prinesem svojo domovinsko drobtinico. Toda nepotrebno bi bilo dajati meni poseben list, ker lahko berem tistega, ki se mora pošiljati dvornej knjižnici. Iz 6. in 10. lista vidim, da Gajevci, ktere je same prevaril njihov apostelj, hoté tudi še druge prevariti, kakor da bi na pr. tudi Poljaci itd. pisali tako, kakor on. Vsega tega ni troha resnice. Metelkova naredba je enostavnejša, toda nima starinske lepote drugih latinskih črk, v čemur je celó Daínko nekaj boljši. Gajeva novota ima dvé načéli: 1) češki letajoči *ck nad vrstico, 2) pa vendar *lj, nj, dj*; Sakcinski celó *tj* za *č*, torej ni čisto novočeška, pa tudi ne čisto novič sestavljena. V nekterih namerah se nestopljeno glasé: *lj, nj, dj, tj*, kakor v našem: bratje, ljudjé itd. — Dokler torej ne bode polnega latinsko-slovanskega abeceda, dotlej je boljše, da ostanemo pri starej sestavi, ki ni pomanjkljivejša od nove Gajeve. Tako delajo tudi Poljaci; Čehi so pa sami v novem vrétji. Ali dovolj tega.... Družba bode na dobro kmečko pratiko mislila, če ne letos, pa vsaj potlej; Nemci in tudi celó Francozje imajo v tej reči izvrstne izglede. Poprejšnje pismo sem od družbe prejél — v Rimu, od koder sem torej le po družih mogel izkušati ustreči njenim naročilom. Prosim visokočestite družbe, da mi dovoli moje neizmérno spoštovanje in udanost.

Na Dunaji 10. oktobra 1843.

Knjižni váruh Kopitar.

Ker je visokoučeni Kopitar v glasoviti abecedni vojski se zeló strasten kazal, nisem mu verjel, kar je pisal zoper gajčico, vendar pa je to pismo nekoliko brzdalo prehitro postopanje v novi pisavi, tako, da še le čez dve leti in pol sem slovó dal bohoričici popolnoma. — Tako je preteklo leto 1843, — prvo leto „Novic.“ Bilo je zanimljivo tudi o tem, da smo storili prvo stopinjo v literaturno vzajemnost slovansko. Leto 1844 bilo je važno za „Novice“ naše in še posebno za pesništvo naše. Nj. veličanstvo Ferdinand so bili vzrok temu. Oktobra meseca prišel je presvitli cesar iz Gradca, potovaje v Trst, tudi v Ljubljano. Koseski napravi pesem, v kateri Slovenija presrečno pozdravlja ljubljeneга cara. Oj, to je bila veličastna pesem! V nji pa je pesnik naš tudi prvokrat izustil ime „Slovenija“, pa čeravno smo bili pod cenzuro, ni se spodtikovala nad tem imenom, ktero je še dandanašnji spodtikljej marsikomu. Klasična pesem izbudila je pozornost vseh bralcev; navdušila je vzlasti našo mladost tako, da odsihmal in

*) Uže sama starost je bolezen.

ko je sledilo še več Koseskovih pesem, se je res začela nova doba poezii slovenski. V šolsko mladež je segla kakor plamen, da je začela zdaj še le prekrasne Preširnovе in druge pesmi v „Čebelici“ marljivo prebirati, sama pesmice zlagati in množiti slovenski parnas. Leto 1845 zopet je bilo — pa o drugi narodni zadevi — imenitno nam leto. Glasila se je slovenska beseda uže prav krepko po „Novicah“, ktere so, razun poljedelstva, obrtnijstva in drugih znanstvenih reči, začele uže tudi obdelovati narodno polje v krajepisnih in narodnopisnih sestavkih, — ali v javnem življenji molčala je še slovenska beseda. Kar mi 27. junija ponudi lepo priliko, da se je prvičkrat v velikem zboru začul slovenski govor. Meščani so bili na strelišču svojemu visokocenjenemu županu Hradeckemu na čast napravili petindvajsetletnico njegovega županovanja; poklonili so mu krasno srebrno čašo. Ko zaslišim, da z nemškim govorom bojo slavili ta dan, mislim si: zakaj pa ne tudi s slovenskim, ker ravno domoljubni Hradecki se je med odborniki kmetijske družbe najkrepkejšje poganjal, da bi se ustanovile „Novice.“ Nagovorim tedaj svojega prijatelja dr. Preširna, da zloži slovensko pesem za to svečanost; kmalo je mojster v poezii dovršil lepo pesem, ki jo hranujejo „Novice;“ — nagovorim g. Lovra Tomana, takrat še dijaka v 6. gimnazialnem razredu, naj bi jo govoril na strelišču; brž je bil za domovino ves goreči mladenec pripravljen stopiti na javni oder — in tako se je 27. junija 1845. leta prvič v slovesnem javnem zbirališču slišala slovenska beseda s tako glasno pohvalo, da se je radosti zibala dvorana. Z glavo so majali samo tisti, ki so videli v tem slovensko „demonstracijo!“ Leta 1846, ko sem videl, da „Novice“ čedalje bolj segajo v narod, in ž njimi se oživlja ljubezen do naroda in jezika, smo storili korak dalje; pripeljal sem slovenske pesmi na oder gledališča ljubljanskega s pomočjo starišega g. Mašeka. Oj, to je bil 14. svečana plosk in ropot, da se je gledališče treslo, ko so se pele štiri pesmi: „Zadovoljni Kranjec“, „Dolenska“, „Moj spomin“ pa „Železna cesta.“ Gospodje pa, ki nikakor niso mogli verjeti, da je to bilo čisto naravno nedolžno veselje po dolgem molku domače pesmi, podtikali so mi, da sem podkupil ljudi na galerii. „Panslavizem“ — to se vé, da je bil zdaj po njih mislih še bolj gotov. To leto je bilo tudi, ko je rajni domoljubni profesor Martinak, ktereга kakor tudi nepozabljivega rajnega prof. Kersnika so dijaki kot svojega očeta spoštovali, prosil kmetijsko družbo, naj, ker dijaki tako radi beró „Novice“, 4 razredom više gimnazije, podeli po troje iztisov brez plačila. Družba rada to stori, kar je prosil profesor uže takrat, česar zdaj marsikteri profesor ne bi storil po nobeni ceni. In tako so napredovale „Novice“ s svojimi izvrstnimi dokladami Vertovcevimi od leta do leta, da prišlo je 48. leto, ž njim pa znani vihar ni časi. Zmerne, kakor so vsikdar postopale, bile so tudi tačas; branile so svoje svetinje domače, podučevale narod naš, naj se véde v vsem na poti postavnji; za Frankobrod sicer niso hotele nič vedeti, ali toliko bolj so povzdigovale zastavo avstrijsko, in z dobro vestjo lahko rečemo, da Slovenci smo vseskozi vrni ostali svojemu cesarju, ko je krog in krog vihrala črna vojska. Zasluge „Novic“ kakor „Slovenije“, „Danice“ in vseh slovenskih časnikov bile so za Avstrijo tako očitne, da jih je tri leta pozneje v „zlate bukve“ zapisal sam vladni „ljubljski časnik.“ Vodilo jim je vedno bila beseda sv. Pavla (Tim. 5. 8): „Ako pa kdo ne skrbi za svoje, domače, ta se je odrekel veri, in je huji od nevernika.“ Naj sklenem s temi črticami zgodovino „Novic“, ker predalječ bi me peljalo, ako bi segal še dalje. Kažejo nam te male črtice,

da „Novice“ so bile iz začetka res celó nježna, slaba sadčica; ali izrastla je iz zdravega in rodovitnega semena; zato pa so ji bile tudi vejice kmali čvrste, popja polne. Strah izprva: ali pač njene korenine po vseh straneh najdejo perhke in rodovite zemlje, in ali ne zlezejo v suh pesek ali v trdo skalovje in tako ne usahnejo, — izkazal se je kmali prazen strah. Po vseh okrajinah Slovenije, pa tudi še po drugem slovanskem svetu našle so „Novice“ milo zavetje. Marsikako bridko uro sicer so morale iztrpeti, — ali dosti veselih so tudi učakale, — najveselejša pa jim je ta — današnja! Darovali ste mi denes dragoceni spominek — tintnik s peresom. Kaj nek pomeni to darilo? Mislim, da mi hočete reči: „še piši!“ — Res častno in mikalno je to vabilo, toda nevarno tudi posebno denasnji, kakor skušnje učé; vendar da se vreden izkažem vašega spoštovanja, vreden vaše ljubezni, izpolnjeval bodem, česar želite, dokler bodem živel in mogel. Še bodem pisal ako Bog dá, na korist domovini! — Gospod dr. Lovro Toman, ki ga je prijateljstvo srčno pripeljalo iz Dunaja v Ljubljano, dokler državni zbor praznuje, stopil je zdaj do spominka in z gorečo besedo navdušenega govornika razložil je domorodni množici pomembo spominka blizo tako-le: „Dovoli, mili vodnik naš, da te v imenu vseh tvojih pričujočih in nepričujočih prijateljev nagovorim pa nekoliko besedic izustim o pomembi darila naroda našega do tebe. — Narod, ki spoštuje svoje možove, spoštuje samega sebe; narod ne daruje drugače, kakor za zasluge; in ceni le pravo vrednost. Da ti narod, ki te je, ko se je naša Avstrija prerodila v ustavno državo, predlanskem v treh okrajinah volil za zastopnika svojega v deželnem zboru, daruje denes spominek, to je znamenje, da si ga zaslužil s svojimi tolikoletnimi vrednimi, rodoljubnimi deli. In glej! kak spominek in kake pomembe! Dobiš zlato peró. Zlato, ki se je topilo in čistilo v ognji, tako, kakor tvoje srce je skušeno v mnogih težavah. Pa ne zadosti to; na osti peresovi je vdolan demant, trden, oster in stanovit, da kar bodeš zapisal ž njim, prebode si pot v srca in ostane trdno zapisano za veke v bukvah narodovega izobraževanja. Glej, rudeče hranišče za tinto pomeni, da tvoja beseda goreče hranuje v sebi krv tvojega srca, ki jo podajaš narodu, ki jo žrtvuješ domovini. — Prestal si uže mnogo krivičnega natolcevanja in sovraštvá. Če te vprihodnje še napadujejo sovražniki, ko oznanuješ pravico in resnico pred Bogom in modrim postavam veljavno, vteči in prebeži k matki Slovenii, ki sedi v sredi tintnika varhinja tvoja, — glej, v roci jedni drži sulico resnice, v drugi ščit pravice, in krog jo obdajajo znamenja naroda slovenskega, za ktereга si uže toliko na vsako stran koristnega, potrebnega pisal: narod stoji za teboj! — Glej! to je pomen slavnega spominka, ki stavi živemu tebiga narod, ko drugi narodi, kise štejejo za bolj izobražene in veljavne, se spominjajo zasluženih mož še le po smrti koma. To pa je ravno velik in gotov dokaz, da si zaslužil s svojim delovanjem ta spominek, in da narod se jako zaveduje, da veselo napreduje v omiki telesni in duševni, in da bode gotovo dosegel svoj sveti namen. Raduj se tedaj tega spominka, kakor radujemo se ga vsi tvoji prijatelji. Bog te živi! Slava tebi — in narodu slovenskemu!“

P o s l a n o.

Časnik „Tagespost“ obširno popisuje, da je na božjem poti na sv. Višarje mlado deklico napadel iz hudega namena, in krvoločno umoril nek cigan, ktereга so pa vendar še zalotili pri hudodejstvu in gnali k sodbi v Trebiž, umorjeno dekle

pa raztelesili v Žabnicah. Ali mi vsi, ki na Višarskej gori prebivamo uže od 14. maja t. l., to je odkar se je letos odprla romarska cerkev, moramo to povest časnika „Tagespost“ zavrniti med tiste basni, s katerimi stare babe pri kolovratu dremanje preganjajo mladim predicam. Niti v Žabnicah niti v Trebiži pri uradnem glavarstvu celó črke ne vedó o tej prigodbi; tudi se ni zgodilo še kaj enacega, kar pámetujo tukajšnji ljudjé.

Duhovni na sv. Višarjah.

Povabilo.

Da se posvetovamo zarad pravil prihodnje ptujske čitalnice, in da se izvoli odbor, zato se vsi gospodje, kateri so se uže podpisali za ude, ali kateri še pristopiti želé prijazno vabijo k velikemu zboru. — Snidemo se v četrtek 23. dan t. m. ob desetih do poldne v dvorani tukajšnjega mestnega strelišča.

V Ptui 4. Julija 1863.

Začasni odbor.

Loterija 15. julija 1863.

Trst: 44, 57, 40, 76, 14.

Dunaj 15. julija. — Nadavek (agio) srebru 9.50.

Frak in Surka.

(Burka.)

Frak: Glej me tujka, jaz sem čeden,
Nobel sem in dnarja vreden,
Previsocega rodú sem!
Imenitnega stanú sem!

Surka: Kdor le sebe vedno hvali,
Vsemu svetu uha žali;
Ura ti je že odbila,
Več ne bo se ti vrnila!

Frak: Vsa Evropa je vesela
Tisti dan Te Deum pela,
Kadar sem se jaz rodil,
In ves novi svet budil!

Surka: Le metulji frfóli
So krog tebe, slavo peli,
Ker so videli zdaj strica,
Ki razpenja tudi škrica.

Frak: Lep sem in postave modre,
Za dvorane, sobe, odre;
Nikdar se ne strašim mod,
Kdor me kupi, je gospod!

Surka: Tebe nosi, kdor se vije,
Kdor le eno stran zakrije;
Umni, svobodni možjé,
Ko te vidijo, bežé!

Frak: Reci še, kar zdaj si rekla,
„Sacre dieu“ se bodeš spekla!
Kmečka, trda mavha ti,
Reva si, le mi smo mi!

Surka: Čakaj ljubček moj, počasi!
Tebe bo še sram po gasi,
Dolgo ne boš peval, tič!
Zad si nekaj, spredej nič!

Frak: „Foudre!“ ni to vredno smeha?
Večega nikjer ni greha,
Kakor denes ga storiš; ne veš,
Da z menoj še plesati ne smeš?

Surka: Kdo bi se pajdašil s tabo?
Si ti za pošteno rabo?
Črn si kakor noč in saja, —
Svoboda te ne otaja!

Frak: Reva, kaj tako ravnaš,
In pa na-me godrnjaš?
Beži, in odevaj kmeta,
Šalobarda prenapeta!

Surka: Čuj! Jaz bivam sred Evrope
Dalje že kot prah in stope;
Videla sem stare dni,
Zemlje sem slovanske hči!
Ti si pa francozka para,
Štiristo let še ne stara,
Mene pa spoštuje svet
Nosi me že tisoč let!
Belo Tatro trese grom,
Unkraj Tatre je moj dom,
Od ondot sem potovala,
Dična, čvrsta, krasna, zala,
Do Balkana, do Urala,
Še čez Jadro sem veslala!
Če stoletja sem molčála,
Ino z rododm zdihovala,
Bom pa denes vriskala:
Jaz sem za junaka, za možá!
Glej moj fračič! tam soldate,
Skrili stare so komate,
Škricev ni za njimi več,
Da bi se zapletal meč.
Glej moj fračič! našo mlado
Južno-severno-slovansko nado,
Kako lišpa naša tlá, —
Tu sem bila, bom domá!
Reva, tujega nesita,
Le poberi brž kopita!
Gor pod streho beži v kraj!
Adieu mon cher! na vekomaj! !

Miroslav.

Ljubljanska cena

15. julija 1863.

	Srednja cena		Najviša cena			Srednja cena		Najviša cena			Srednja cena		Najviša cena	
	gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.	gld.	kr.
vagan pšenice	5	73	—	—	stot pšenične moke . .	8	—	13	—	libra govédine	—	21	—	23
„ rži	2	97	—	—	„ ržene „	8	—	9	—	„ telétine	—	20	—	21
„ soržice	3	80	—	—	„ ajdove „	6	—	7	—	„ svinjine	—	21	—	—
„ ječmena	2	44	—	—	„ debeljačeve „	6	—	—	—	„ slanine nove, (špeha)	—	28	—	—
„ ovsa	2	12	—	—	„ sena	1	10	1	30	„ „ stare „	—	40	—	—
„ debeljače (turšice) .	—	—	—	—	„ slame	—	80	—	90	„ sala	—	32	—	—
„ ajde	3	18	—	—	vagan oglja	—	40	—	50	„ masla	—	50	—	—
„ prosa	2	26	—	—	„ koruna (krompirja)	—	—	—	—	„ prsnega masla (putra)	—	45	—	—
„ rižola	4	50	—	—	sežen drv 30“ dolzih (trdih)	8	—	—	—	„ lojčvih sveč	—	42	—	—
„ leče	6	20	—	—	„ „ „ (mehk.)	6	—	—	—	„ meda	—	25	—	—
„ graha	6	—	—	—	libra (funt) sladkorja .	—	36	—	40	„ prediva	—	20	—	35
„ bobá	5	—	—	—	„ kave	—	60	—	80	vrč (bokal) vina	—	40	—	80
„ kaše	4	20	—	—	„ olja laškega	—	50	—	58	„ piva	—	24	—	32
stot (cent) ječmenka (je-	6	—	—	—	„ lanenega	—	38	—	—	„ žganja	—	70	1	—
špranja)	6	—	—	—	„ gorsičnega	—	40	—	—	„ vinsk. cveta	—	85	—	—